

дома на стражата, мина презъ малката порта, и стремглаво се спусна надолу по стръмния пѣть.

Сватбата щѣше да стане презъ октомврий. Въ сѣщия день щѣха да се вѣнчаятъ и много други млади боляри и войводи. Нѣкакво странно опиянение, нѣкаква чудна, трескава радостъ бѣ развихрила този пѣть спокойнитѣ търновци. Най-после, следъ толкова брань, следъ толкова тревоги, щѣше да има малко веселба. Най-после мѣжетѣ щѣха да прекаратъ зимата въ кѣщи, край домашното огнище, безъ да се готвятъ за нови походи. Царьтъ бѣ обещалъ на войводи, челници и боляри, че ще остави войската си да починѣ по-дълго време. Ромеитѣ бѣха вече сломени. Латинитѣ кротуваха...

А есенъта даруваше богатия си плодъ. Кюпове и хамбари прибираха златна жетва, бѣчвитѣ кипѣха пълни съ младо вино, бистъръ медъ тежеше въ едри восъчни пити, день и нощъ млинитѣ сипѣха ситно брашно, голѣми крондили се пълнѣха съ сладкъ петмезъ отъ грозде и тикви...

ГЛАВА XXXIII.

Бѣше душна вѣтровита нощъ. По-скоро вечеръ. Стражата на главната кула бѣ свирила наскоро за смѣна. Това ставаше обикновено презъ десетия часъ. Всичко въ палата спѣше. Или изглеждаше, че спи. Проворцитѣ на царскитѣ спални бѣха тъмни. Но и царьтъ и царицата лежахъ безъ сънь въ леглата си. Сега всѣки отъ тѣхъ си имаше отдѣлна спалня. Твърде отдалечени една отъ друга.

Като чужденци, раздѣлени отъ смъртна ненависть, живѣха царьтъ и царицата подъ общия покривъ. Като два непримирими врага. Много рѣдко ги виждаха заедно. Понѣкога въ черква, на нѣкой по-голѣмъ празникъ, понѣкога на общата трапеза, когато гости почетѣха царския обѣдъ. Не си говорѣха никога. Или по-добре не си говорѣха съпругътъ и съпругата. Понѣкога царьтъ задаваше нѣкой бѣгълъ въпросъ на царицата, тя отвръщаше съ нѣколко срички и всичко се свършваше съ това. И то само предъ хора. Инакъ избѣгваха да се срѣщатъ.